

jäälse naeratas: „Kil Maunuš töi mulle fallid singitussed!” mitme mõtted tunnistasid ta salaja roppust üles! Nõnda samuti ta meesterahva seas mittu, — agga pealt nähhu oolid töik vägga vaggad. Kui justus jubba tük aega samud petud, häädsid mönned omma mõtted: „oh et ta agga ütlets Amen! — millal veel same juttu ajada föbradega, kui lirritus ni valju aega widame!” — Kõik need mõtted olli muul arvvalikud ja kuuldaavad. Armas luggija, ma ei wöi sedda töik üllesräksida, mis seal kuulsin, agga sedda ütlen: mo südda wahhest nuttis, wahhest pahhandas selle pühha koja teutamisse pärast; agga siin ja seal näggin siis ta röniuga, et mönne inimesse süddamed jäälle taggasid pörasid Jummalala pose ja et naad lahheisid omma waimu laiskusejärgne pärast.

Jummalatenistus olli pea löppemas, färra illa laswamas, siis ütles mo seitminees minnuile: „Nüüd mo söbr, wata enneje peale! Kuid a need praegu tewad, nõnda olled suunagi teinud! — Kas tahhad nüüd veel wama tuimust süddames piddada? Kui wööfsid taeva wae hustade litust aujärje ees kuulda, siis siis pannelsid inimes Jummalala armastust, misga ta wataab selle pistu waese palve ja öhlamisse peale, mis inimimeste süddametest töuseb! Pea nüüd meles, mis täuna olled näinud, et ja ei langeks Jummalala riikha alla!” — Nõnda ta maenitset ja siis ei lausinud ennam sõnna! ja se färra olli nüüd löppenud, wainue luggu ümberringi.

Ma sircutajut pead, et nähhja jaalsin, mispärrast rahvas toroga waij jänud, ja wata — omma toas alua jures ärlasini unnest. Kirritu sellad häädsid nagu ennegi; — ma tundsin, et unnenäggi ollin näinud. Agga selle unnenäu tahhan meles piddada, et Jummalat tenissin süddamest ei mitte filmasirjata! — — Jehovah, ja liusjad mind läbbi ja tunned mind ärra; sinna mõistad mo mõtted laugelst ärra. (Taw. I. 139, 1—2). —
